

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1330/2022
13.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Дубравке Дамјановић, Биљане Синановић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 227. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Владана Стојиљковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К. бр. 1/22 од 24.03.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-350/22 од 13.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.12.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Владана Стојиљковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К. бр. 1/22 од 24.03.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-350/22 од 13.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К. бр. 1/22 од 24.03.2022. године, окривљена АА, поред окривљеног ББ, оглашена је кривом због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 227. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од 2 године. Истом пресудом према окривљеној АА изречена је мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности, и одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећених, а како је то ближе опредељено у изреци.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-350/22 од 13.09.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљене АА и окривљеног ББ и пресуда Вишег суда у Чачку К. бр. 1/22 од 24.03.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Владан Стојиљковић, због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде, у односу на окривљену АА, укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови учинили повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер су погрешно применили одредбу члана 234. став 3. КЗ и да је, у конкретном случају, требало да примене одредбу става 1. члана 234. КЗ. Даље се наводи да тежи облик кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из става 3. члана 234. КЗ, постоји само ако је последица извршења кривичног дела - прибављена противправна имовинска корист, а не ако је последица - проузрокована штета. У вези са изнетим, бранилац наводи да је последица извршених радњи окривљених штета – умањење имовине привредних друштава, из којих разлога су окривљени и обавезани да ту штету накнаде оштећеним привредним друштвима.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда су неосновани, а ово из следећих разлога:

Пре свега, Врховни касациони суд указује да из списка предмета произилази да је окривљена АА побијаним правноснажним пресудама оглашена кривом због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, а не кривичног дела из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, како то бранилац нетачно наводи у поднетом захтеву.

Одредбом члана 227. став 1. КЗ прописано је да одговорно лице које искоришћавањем свог службеног положаја или овлашћења, прекорачењем границе свог овлашћења или невршењем своје дужности прибави себи или другом физичком или правном лицу противправну имовинску корист или другом нанесе имовинску штету, уколико тиме нису остварена обележја неког другог кривичног дела казниће се затвором

од 3 месеца до 3 године, а ставом 3. истог члана прописано је да ако вредност прибављене имовинске користи прелази износ од 1.500.000,00 динара учинилац ће се казнити затвором од две до 10 година.

Надаље, у чињеничном опису кривичног дела за које је окривљена оглашена кривом, изреком побијане првостепене пресуде, која је потврђена другостепеном пресудом, произлазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. КЗ, јер је окривљена, заједно са окривљеним ББ, у време, месту и на начин ближе описаним у изреци пресуде и то као одговорно лице – оснивач и директор Привредног друштва – Фирме „ВВ“ ДОО Београд, способна да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, заједнички, по претходном договору и подели посла, искоришћавањем свог положаја и овлашћења прибавила заједно са окривљеним ББ противправну имовинску корист у укупном износу од 1.877.941,48 динара, а у ком износу су и причинили штету оштећеним привредним друштвима. Сходно изнетом, у конкретном случају, прибављена је противправна имовинска корист која прелази износ од 1.500.000,00 динара, а што представља битан елемент кривичног дела из члана 227. став 3. КЗ.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилано применили закон када су окривљену АА, огласили кривом због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица и члана 227. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, због чега су као неосновани оцењени наводи захтева за заштиту законитости, којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

При томе, стоји чињеница да је за постојање кривичног дела из члана 227. став 3. неопходно да последица буде искључиво имовинска корист остварена у износу који прелази 1.500.000,00 динара, а не и имовинска штета, како то правилно закључује бранилац. Међутим, у конкретном случају из чињеничног описа изреке пресуде управо и произилази да су окривљени прибавили противправну имовинску корист у износу од 1.877.941,48 динара. Такође, чињеница да у изреци правноснажне пресуде стоји да су у наведеном износу причинили и штету оштећеним привредним друштвима и то Фирми ПД „ГГ“ ДОО у Чачку и то у висини купљене, а неплаћене робе у износу од 1.554.344,30 динара, а ПД „ДД“ ДОО у Горњем Милановцу у износу од 323.597,18 динара, не доводи у питање постојање кривичног дела из члана 227. став 3. КЗ.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**